

Készítették: Baratiné Sipos Lilla, Czégény Miklósné, Furman Éva, Hajdú Ferenc, Sánta János, Szilágyi Attila
Miskolc, 2007. augusztus 1.

szerkeszthető .doc változat elérhetősége, további levelezés: servio@vodafone.hu

<http://www.summa2007.extra.hu> ezen tanulmány letöltése, kiegészítések, megjegyzések, válaszok

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ővele”

(I.Kor.6:17)

Isten személye és a hit általi megigazulás témakörének összefüggései

Bevezetés

Ezt a tanulmányt elsősorban azzal a céllal állítottuk össze, hogy gondolatmenete és következtetései kiemeljék a hit általi megigazulás fontosságát és részleteit. Szeretnénk megosztani azt, amit az Igéből és a bizonyágtételekből lélekmentő igazságként megismertünk. **A megváltás művének befejezése éppen a hit általi megigazulás megértésén és megélésén múlik.**

Ez az üzenet hangzott 1888-ban Minneapolisban A.T.Jones és E.J.Waggoner közvetítésével, E.G.White támogatásával: *„Hanem amikor Jones és Waggoner testvérek kifejtették a jelenvaló igazság drága üzenetét, népünk új szépségben látta a harmadik angyal üzenetét, azonkívül komoly bátorítást merített belőle.”*¹ Előttünk is új szépségben ragyogott fel a bűntől való szabadulás lehetősége, konkrét, gyakorlati valósággá; ugyanakkor eddig nem tapasztalt módon felmagasztaltatott az Atya és a Fiú személye, illetve az ember iránt elkötelezett szeretetük. Komoly bátorítást jelentett annak megértése, hogy nem kell a bűnökbe belefáradva még „negyven évig” a pusztában vándorolni, hanem Krisztusban egészen közel a szabadulás.

A hit általi megigazulás mélységeinek újbóli feltárulása magával hozta az Isten személyéről szóló – időközben eltorzult – tanítás helyreállítását is, ami nagyon komoly gyakorlati következményekkel bír a hétköznapi hitélet gyakorlásában, s ebben a tanulmányban is jelentős részt szentelünk neki.

Írásos anyagunk a megtérésre jutott, de az Isten törvényében még járni nem tudó keresztény ember problémájától indítja a gondolatmenetet.

1 Review & Herald 1889.augusztus 13. (E.G.White)

I. Az örök élet mércéje: a tökéletes engedelmesség

„Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak; mint amelyek őszüleinke paradicsomi bukása előtt voltak: **tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség**. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt, az örökkévalóságon át.”²

A tökéletes engedelmesség és életszentség tehát az a mérce, amit a keresztény embernek el kell érnie. A valóság ezzel szemben: fel-felcsillanó győzelmek, de többnyire inkább visszaesések és erőtlenségek. Pedig E.G.White szava nem túloz, teljes összhangban van az Igével: „**Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.**” (Mt.5:48)

Ilyen magas mérce láttán szinte reflexszerűen tör fel az emberben az önvédelem: majd valamikor a távoli jövőben eljutunk „oda”, talán életünk végére vagy a késői eső idejére igazzá válunk. Esetleg épp a késői eső hozza meg ezt az erkölcsi színvonalat. De az Ige és a prófétai szó kérlelhetetlenül egyértelmű:

„Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is **szentek legyetek teljes életetekben.**” (I.Pét.1:15)

„**Ma** kell megtisztítanod edényeidet, hogy készenlétkben álljanak a mennyei harmat, a késői eső záporának befogadására, mert a késői eső jönni fog és elárasztja Isten áldásával mindazokat, akik **minden folttól** megtisztultak.”³

„A felüdülés, illetve Isten ereje azokra árad ki, akik előkészítették magukat az által, hogy elvégezték azt a munkát, amelyre Isten kötelezte őket, nevezetesen azt, hogy megtisztították magukat a test és a lélek minden szennyétől és **tökéletes szentségre** jutottak Isten félelmében.”⁴

„**Győzhetünk, igen – teljesen és tökéletesen.** Jézus meghalt, hogy megnyissa előttünk a menekülés útját, hogy legyőzhessünk minden egyes gonosz indulatot, minden bűnt, minden kísértést és végül vele együtt ülhessünk.”⁵

A Szentírás egyértelműen azt tanítja, hogy az újjászületett keresztények élete a győzelem életének megtanulása, és az abban való növekedés:

„Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” (Róm.6:14)

„Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva, és **nem cselekedhetik bűnt**, mivelhogy Istentől született.” (I.Ján.3:9)

Az igaz Istennek az az akarata és terve, hogy a megtérést követően gyermekei minél előbb

² E.G.White: Jézushoz vezető út: A tanítványság próbaköve 42.o.

³ E.G.White: Evangelizálás 702.o.

⁴ E.G.White: BT I. 619.o.

⁵ E.G.White: BT I. 144.o.

megtanuljanak hitben járva diadalmaskodni az összes felismert bűn felett, hogy aztán életük végéig folyamatosan járjanak ebben a győzelmet hirdető életben!

Nem Isten szerint való, hogy bűneinkben megmaradva élethossziglan „tanuljuk” a megtisztulást. A Biblia nemcsak a természeti világ, hanem a lelki élet vonatkozásában is teremtés szemléletű, nem pedig evolucionista:

*„Azért ha valaki Krisztusban van, **új teremtés** az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden.”*

(II.Kor.5:17)

„Ugyanaz a hatalom, amit Isten használt fel a teremtéskor, áll mindazok rendelkezésére a megszentelődésben, akik alávetik magukat Isten akaratának.”⁶

*„Ismerd fel a teremtő erőt Isten igéjében, amely a Bibliából feléd sugárzik, mert az az isteni ige, ami a Bibliában le van írva, ma is ugyanaz, mint ami akkor volt, amikor az űrben elhangozva világokat hívott elő, amikor fényt gyűjtött a sötétségben, vagy amikor megtisztította a leprást. Ez az ige ma tehozzád is szól, és ha befogadod, **újjáteremt téged a Krisztus Jézusban**. Ez az ige ma a te szíved sötét pusztaságában, és kietlen űrjében is megszólal, és ha befogadod, Isten világosságát hozza benned létre; és ez az ige, ami ma neked, a bűn leprájában szenvedő nyomorultnak is szól, ha befogadod, **azonnal megtisztít** téged. Csak engedd! Csak engedd!”⁷*

Hiába reméltük a lelki evolúció útján járva, hogy ha elég kitartóan küzdünk, és segítségért imádkozunk, akkor majd tökéletesen legyőzzük a bűnt. A tökéletesség ígérete kezdett távoli képzelgésnek tűnni.

De hogyan valósul meg az új teremtés állapota? Elérhető-e a tökéletes engedelmesség?

II. A második Ádám élete

Először is nyugodjunk meg abban, hogy kudarcral teli keresztény életünk egyáltalán nem meglepő Isten számára: Ő soha nem is vár az embertől mást, mert tudja, hogy az emberi természet menthetetlenül romlott.

Amikor Ádám vétkezett, az emberi élet folyóját a forrásnál szennyezte be, az emberiséget eredeténél fogva rontotta meg, utódait pedig gyógyíthatatlan betegséggel fertőzte meg. Jelenlegi életünk lényegileg ugyanaz, mint Ádám megromlott, beszennyezett élete, aminek hatalmából egyikünk sem képes szabadulni. Nem is várja el tőlünk Isten, hogy ebből kimentsük magunkat.

„Mivel mi az ő {Ádám} gyermekei vagyunk, lehetetlen, hogy magasabb szinten szülessünk meg, mint amilyenre ő {Ádám} került.”⁸

Bár a bűneset hatezer évvel ezelőtt történt, az akkor elkövetett vétek hatása a mai napig

⁶ E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 23.o.

⁷ A.T.Jones: Teremtés vagy evolúció – válassz!, megjelent Review and Herald, 1899.febr.21.

⁸ E.J.Waggoner: 1891-es generálkonferenciai ülésen ismertetett tanulmánysorozat a Rómabeliekhez írt levélről

embermilliók viselkedését irányítja és határozza meg. A megromlott emberi természet elkerülhetetlenül személyes bűnökbe sodor kivétel nélkül minden embert. Nincs menekvés! Ádám életében mindnyájunk sorsa, hogy **meg kell halnunk**. Istennek azonban sohasem állt szándékában, hogy a régi ádami életet javítsa meg:

*„Az erőködés, hogy új szöveggel foltozzuk ki a régit, nem vezet jobb helyzetre. Mivel a régi, gyöngye anyag elszakad az újtól, nagyobb hasadást hagyva hátra, mint volt. A foltozás nem felel meg. Csak eldobhatjuk a régi ruhát és **teljesen újat vehetünk**. Krisztus terve az egyedüli biztos út. Ő mondja: 'Ímé én mindent újjá teszek.' 'Aki Krisztusban van, új teremtés az.' Krisztus szánakozó gyöngédséggel tekint a kevert jellemű emberekre. Az ilyenek Krisztussal való kapcsolata annyira gyöngye, hogy teljesen értéktelen. ... Ez a laodíceai gyülekezet állapota. A foltozott vallás teljesen értéktelen Isten szemében. Ő az egész szívre igényt tart.”⁹*

Az ádami természet menthetetlen. Isten úgy utal rá, mint az „ó ember”, a „test gondolata”, a „test” stb., és azt mondja róla, hogy „holt a vétkek és bűnök miatt”. Ennek az életnek alapelve az önzés, az én megőrzése és felmagasztalása, egy ilyen létformának pedig csak egyetlen sorsa lehet: örök halál.

Mire van tehát szükségünk? Egy új életre. Egy **másik természetre**, mert a jelenlegi mindenestől fogva megromlott.

Hogy lehet életet nyerni? **Születés által**. Ahhoz, hogy az embernek új élete legyen, újra kell születnie. Amikor Isten útjára bocsátotta az emberiséget, kezdetben egy édesapát teremtett: Ádámot. Ahhoz, hogy az újrászületett emberiség létrejöhesse, egy új apára volt szükség:

*„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, **örökkévalóság atyjának**, békeesség fejedelmének.” (Ésa.9:6)* Maga Jézus Krisztus az „örökkévalóság atyja” az újjáteremtett emberiség számára. Ő így szól: „Ímhol vagyok én, és a gyermekek, akiket az Isten nekem adott.” (Zsid.2:13)

Az első élet telve volt gonoszossággal és engedetlenséggel – az új élet telve van igazsággal és világossággal. Abban a pillanatban, amikor beleszületünk az első Ádám életébe, a halál kezd munkálkodni bennünk. De mi történik, amikor elnyerjük az új életet, a második Ádám életét?

*„Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen **egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek**.” (Róm.5:18-19)*

„Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.” (I.Kor.15:45)

Azért nevezi a Szentírás Jézus Krisztust utolsó vagy második Ádámnak, mert Ádámhoz hasonlóan új élet forrásává lett, egy **új emberi nemzetség fejévé**. A második Ádám élete az egyedül

9 E.G.White: A Te Igéd igazság 189.o.

tökéletes élet emberi testben, senki más élete nem mentes a bűntől. Jézus Krisztus élete már **legyőzte a bűnt**, kedves Isten előtt, a benne rejlő igazság **megegyezik Isten igazságával, a törvénnyel**. A második Ádám élete alkalmas az örök életre. Az ember üdvössége attól függ tehát, részese-e a második Ádám életének: *„Akié a fiú, azé az élet” (I.Ján.5:12)*

Az, hogy a második Ádám élete a miénk lehet, nem jelent kevesebbet, mint *„hogy minket [Isten] a maga **fiaivá fogad**, Jézus Krisztus által, hogy **legyünk mi szentek és feddhetetlenek**, Ő előtte szeretet által, ... ama Szerelmesben.” (Ef.1:5,4,6)*

Hogyan válhatunk a második Ádám életének részeseivé?

III. „a maga Lelkéből adott minékünk” (I.Ján.4:13)

1. „Krisztussal együtt megfeszítettem” (Gal.2:20a)

Ahhoz, hogy beleszülessünk a második Ádám életébe, előbb meg kell halnunk.

De mi nem tudjuk magunkat lelkiképpen megölni, és nem tudjuk magunkat újjászülni. Mind a megfeszítés, mind az újjászületés teljességgel Krisztus munkája. Természetünk halála is hit által következik be, csakúgy mint feltámadásunk. Jézus kereszthalála már elvégzett tény, ezért csak el kell fogadni, hogy Jézus testével együtt a saját testünk és természetünk is meghalt a golgotai kereszten. A római katona – bizonyoságként – Jézus oldalába dőfte dárdáját, de a halott már nem mozdult. Ilyen érzéketlenné válik bűnös természetünk, ha elfogadjuk Jézus halálát és *„Vele együtt eltemettünk”*. *„Tudván azt, hogy a mi ó emberünk vele megfeszítettett, hogy megsemmisüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.” (Róm.6:6-7.)*

„A bűnnek teste az, ami elpusztul, és ezt egyedül Krisztus életének személyes jelenléte viszi véghez. Azért kell elpusztulnia, hogy megszabadulhassunk hatalmából, hogy ne kelljen tovább szolgálnunk neki.”¹⁰

2. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal.2:20)¹¹

Krisztus az Ő Lelke által tud személyesen jelen lenni az ember belső világában. Jézus tulajdon tiszta élete és hatalmas ereje egyesül az emberi lélekkel. Ez a hit általi megigazulás egyetlen útja: **„Aki az Úrral egyesül, egy lélek Ővele.” (I.Kor.6:17)**

Egy új teremtés születik, újjáteremtett gondolkodásmóddal, amely nem a régi megfoltozása, hanem Krisztus értelme, melyet Isten Lelke hívott létre bennünk. **„A Szent Lélek által Krisztus tényleges jelenléte van velünk, Ő lakozik bennünk.”¹²** Krisztus értelme az én megüresítése, az

¹⁰ Jó Hírek 81-83. (E.J.Waggoner)

¹¹ A fejezet első fele tartalmi idézet A.T.Jones: A harmadik angyal üzenete c. prédikációgyűjteményéből

¹² A.T.Jones: A harmadik angyal üzenete, 17.előadás, 64.o.

én eltörlése, az én elpusztítása, az én megsemmisítése.

Jézus Krisztus, amikor a mi bűnös testünkben élt, isteni lényének egyetlen morzsáját sem vette soha igénybe, hogy azzal álljon ellene annak a kísértésnek, amely a testben rejtett, hanem **megüresítette magát**. Krisztus megüresítette magát, hogy Isten testben, bűnös testben jelenhessen meg. (v.ö. Ján.14:10) Mi nem tudjuk megüresíteni magunkat gonosz énünktől, de az isteni hatalom – a Krisztus értelme, az Atya értelme – költözik belénk és tart vissza minket a kísértés csábító erejétől. Így Krisztus – önmagát megüresítve isteni énjétől – meghozza számunkra az erőt, amellyel mi gonosz énünktől megüresedünk.

Így szüntette meg testében az ellenségeskedést, így tette lehetővé, hogy az ellenségeskedés bennünk is megsemmisüljön. Krisztus mindenkor az Atyára támaszkodott. Ő, aki a világokat teremtette, ott volt egész idő alatt, mégsem engedte magát soha megnyilvánulni, sem pedig bármiben részt venni, ami történt. Isteni énjét visszatartotta. Egész élete során visszatartotta magát, mindent teljesen az Atyára hagyott, hogy az Atya tartsa meg Őt minden kísértésben. **Az Atya kegyelme és hatalma által volt győzedelmes, s ezt a kegyelmet és erőt bizalma révén nyerte el.** Nem érvényesítette isteni jogait, csak az ember állt ott, Istenre hagyva mindent, hogy Ő tegyen, amint neki tetszik. Ilyen volt **Jézus hite**. S a jövődőlés erre gondolt, amikor ezt mondja: *„Itt vannak, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel.14:12)* El kell sajátítanunk, szert kell tennünk, rendelkezünk kell Jézus Krisztusnak ezzel az isteni hitével, mely az értelem előbb említett adományával érkezik hozzánk, amelyet Ő nyújt. Az az értelem, amelyet Ő ad nekünk, ugyanazt a hitet fogja bennünk is gyakorolni, mint amelyet Őbenne gyakorolt. Így tartjuk meg a Jézus hitét.

Az Atya úgy élt benne, annyira megnyilatkozott, hogy kioltotta a test összes cselekedeteit. **Az az isteni értelem, amely Őbenne volt – mivel nekünk is megadta – vissza fogja tartani bűnös énünket, természetünket, s mi is mindent Istenre fogunk bízni.** Akkor az Atya most Őbenne minket fog megtartani. Jézus által, Jézus testében kizárólag az Isten jelleme, jósága nyilatkozott meg. Pontosan ez az Isten titka: a bűnös testben való megnyilatkozása. Isten úgy akar bűnös testünkben lakozni, hogy bár testünk bűnös, annak bűnös volta mégsem lesz nyilvánvaló, nem érvényesül, és másokra sem hat ki semmilyen módon: **Isten úgy akar a bűnös testben élni, annak bűnös volta ellenére, hogy az ő léggömbje, dicsősége, az igaz volta és az ő jelleme nyilvánul meg, bármerre is jár az illető.** Ezáltal Isten törvénye megnyilvánul, beteljesedik, elvei ragyognak az életben, mert életünk ekkor már nem más, mint Isten jellemének az emberi testben, bűnös testben való megjelenése Jézus Krisztus által. **Ez a mi győzelmünk!**

Ez valóságos **tapasztalat!** Krisztus jelenléte azonnal természetfeletti erőt, békét és örömet hoz magával. Ennek átélését sok helyen megörökítette az 1888 utáni időkből E.G.White négy kötetes Kiben bízhatunk c. írásgyűjteménye. Egy kansasi összejövétel után például a következőt

vetette papírra:

„Vasárnap délelőtt határozott bizonyíték állt előttünk, hogy Isten Lelke komoly változásokat eszközöl ki az összegyűltek erkölcsi és lelki állapotán. A jelenlevők átadták értelmüket és szívüket Istennek. Drága bizonyágtételeket mondtak el olyanok, akik régóta sötétségben voltak. Egyik atyafi arról a belső lelki tusáról beszélt, melyen átesett, mielőtt el tudta fogadni a jó hírt, hogy Krisztus a mi életszentségünk, igazságosságunk. A küzdelem heves volt, de az Úr munkálkodott benne, s megváltoztatta a gondolkodását, megújította erejét. Az Úr világos vonásokkal tárta elé az igazságot: kinyilatkoztatta a tényt, hogy minden reménységnek, minden üdvösségnek egyedül Krisztus a forrása. 'Őbenne volt az élet és az élet volt az emberek világossága... és az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (s láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.'

Egyik ifjú igehirdető testvérünk kijelentette, hogy többet örvendezett ez alatt az összejövetel alatt az Isten áldásainak, és szeretetének, mint egész eddigi életében. Másik testvérünk azt mondta, hogy a próbák, a kétségek, a küzdelmek olyan súlyosak voltak benne, hogy az a kísértés környékezte, hogy mindent föladjon. Úgy érezte, úgy gondolta, hogy nem volt számára remény, ha csak el nem nyeri Krisztus bőségesebb kegyelmét; hanem most az összejövetel hatására megtapasztalta szíve megváltozását. Fölismerete, hogy előjoga hit által megigazulni, békessége lett Istennel, s könnyezve vallotta, hogy milyen megkönnyebbülésben és áldásban részesült. Minden ima- és tapasztalati órán számos bizonyágtétel hangzott el, hogy az emberek milyen **békét, megnyugvást, örömet találtak a világosság elfogadásában.**”¹³

Ugyanezt tapasztalják ma is mindazok, akikben az Isten tulajdon élete egyesül az emberi élettel, s akik ezek után már őszintén vallhatják, hogy: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal.2:20)

„Mivel az igazság a Krisztusban az egyetlen rendelkezésre álló eszköz, amely által az ember megmenthető, az embernek előjoga, hogy Krisztussal egyesülhet és így kapcsolódik össze a mennyei a földivel; és **kizárólag csak ebben az egyesülésben bízhat**, csak erre helyezheti minden reménységét az ember, mert ez az a pont, ahol az Isten Lelke érintheti az ember lelkét, hogy azt felébressze és új teremttéssé tegye a Krisztus Jézusban. ...”¹⁴

Isten Lelkének befogadása által lesz a bűnös ember az isteni természet részesévé: „A Lélekben való részesedés a Krisztus életében való részesedést jelenti.”¹⁵

„Jézus készen áll, hogy minden tanítványára ráleheljen, részesítse őket megszentelő lelkének ihletéséből, és életadó befolyását **önmagából** népére áraszthassa.”¹⁶

Jézust befogadva, mi is engedelmessé tudunk a törvénynek, mert Ő mindig engedelmes volt. A

13 E.G.White: Kiben bízhatunk I.387.o.

14 Krisztus a mi igazságunk, E.G.White írásai alapján összeállította A.G.Daniels 132.o.

15 E.G.White: Jézus élete, 709.o.

16 Idők Jelei 1892.október 3. (E.G.White)

lelki egyesülés tehát nem valami jelképes dolog, hanem valóságos, mint ahogyan a gyümölcse is valóságos tapasztalat: engedelmisség a törvény minden kívánalmának, győzelem a bűnök felett.

„Az igazi megszentelődést az Isten összes parancsai iránti engedelmisség bizonyítja.”¹⁷

„... az ember ... az Atyával és a Fiúval összekapcsolódva minden isteni kívánalomnak engedelmeskedni tud.”¹⁸

„Krisztus Atyja iránti engedelmissége ugyanaz volt, mint amit az emberektől vár el. Az ember nem tudja legyőzni a Sátán kísértéseit anélkül, hogy Isten hatalma ne egyesülne erejével. ... Jézus a világ megváltója is csak azon az úton tudta megtartani Isten parancsolatait, melyen az emberiség megtarthatja.”¹⁹

„Isten azt akarta, hogy úgy éljenek követői is, ahogyan Jézus élt, amikor emberi természete volt. **Jézus ereje által olyan tiszta és nemes életet kell élnünk, amelyet az Üdvözítő élt.**”²⁰

IV. „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek!” (Mk.9:23)

A Lélek elnyerésének és az engedelmisség gyakorlásának az egyetlen lehetséges útja a: hit. „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.” (Ján.6:29.)

De valójában ez sem a mi munkánk vagy érdemünk: egyrészt Isten az, aki munkálja bennünk a hitet, de nekünk is küzdeni kell érte.

Nem a bűn elleni harc a mi feladatunk. Ezt a csatát már megvívták és megnyerték előttünk. A győzelmes élet, Krisztus élete ajándék, amelyben mindenki részesül, aki hisz Őbenne. **A mi feladatunk a hitért való munkálkodás.** Ez a mi harcunk. Hinni és a hitet megtartani kitaró erőfeszítéseket igényel az embertől minden nap: „**Tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott!**” (Júd.13.) Ide kell a küzdelmünket összpontosítani, nem a törvény megtartására! A cselekedetek megtisztulása a hit következménye. Az igazi hitből ugyanis természetesen fakadnak az igaz cselekedetek (v.ö. Gal.5:5-6). „A római katolikus hit lényege szerint nekünk tisztává és szentté kell lennünk ahhoz, hogy Krisztus valamiképpen együtt lakozzék velünk. Jézus hitének pedig az a lényege, hogy Istennek velünk és bennünk kell lakoznia ahhoz, hogy mi valamiképpen szentek és tiszták lehessünk.”²¹ Pál is ezért bíztat minket arra, hogy „harcold meg a hitnek szép harcát”. (I.Tim.6:12.)

Mi képezi hitünk alapját? „A hit nem az érzéseken múlik és nem is függ azoktól. Komolyan, hittel kiáltunk Istenhez – akár érzünk valamit, akár nem – és azután élünk imánknak megfelelő módon.

A mi biztosítékunk és bizonyosságunk Isten szavában van, és miután annak megfelelően

17 E.G.White: A Te Igéd igazság 204.o.

18 Idők Jelei 1898.június 9. (E.G.White)

19 E.G.White Kézirat 1892.1.

20 E.G.White: BT.8. 289.o.

21 R.J.Wieland: Az 1888-as üzenet 58.o.

kértünk, hinnünk kell kételkedés nélkül. 'Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek.' (I.Thess.4:3) '**...az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldtem.**' (Ésa.55:11)"²² Jézus Krisztus szava – amely az Atya szavát jelentette – ma is ugyanolyan élő és ható, mint kétezer évvel ezelőtt, amikor vakokat, süketeket, sántákat gyógyított, halottakat támasztott. „Azért vagyunk olyan száználmas példányai a kereszténységnek, mert nincs mindenható Krisztusunk.”²³

A legszorosabb függőség viszonyában kell tehát lennünk Jézus Krisztussal: „*mint ahogy a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is hozzátapadnunk Krisztushoz és hittel el kell tőle fogadnunk lényének erejét és tökéletességét.*”²⁴

V. „Aki adta önmagát váltságul mindenekért” (I.Tim.2:6)

Isten Lelkének az emberi szívbe való költözése a megigazulás kulcsmozzanata: „helyet cserélünk” Krisztussal, hogy ő élhesse a maga tiszta életét a szívünkben. Vagyis a megváltásnak minden eleme a **helyettesítés** elvén nyugszik, nem az utánzáson: a már elkövetett bűnök miatt az emberek halálos ítélet alatt vannak, amit azonban Krisztus viselt el helyettük. A megigazulás folyamata is helyettesítés: „*Ő foglalta el a mi helyünket a Sátán és a bűn elleni küzdelemben ...*”²⁵ A halált és a bűnnel szembeni küzdelmet is Jézus vállalta magára helyettünk. „*Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.*”(I.Kor.1:30)

Mert Jézus Krisztus készségesen adja számunkra a már megívott és megnyert győzelmeit. Vagyis ha elrejtőzünk Krisztusban, tulajdonképp előre megnyert győztes csatákat vívunk Sátánnal. Például: „*Megváltónk csaknem hat héten át börtölt, hogy az étvágy terén kivívja az ember számára a győzelmet.*”²⁶

„*A mi vezérünk a Seregek Ura. Ő a legeslegnagyobb ellenséggel ütközött meg és egymaga győzedelmeskedett. Akik Őt követik, azok mindig előre haladnak a győzelemben.*”²⁷

Jézus földi győzelmeinek egész tárházát, azaz teljes életszentségét felajánlja az ember számára. Ezek a győzelmek, akárcsak kereszthalála, már megtörtént tények. Vagyis „**immár minden készen van**” megváltásunk érdekében. Ingyen kegyelemből kapjuk hitünk alapján, ha igényeljük. Így Krisztus életszentségét ölthetjük magunkra, valahányszor elfogadjuk az Ő győzelmét. Jézus

22 Chambers, Oswald: Krisztus mindenek felett – Ev.Iratmisszó – 59.o.

23 Chambers, Oswald: Krisztus mindenek felett – Ev.Iratmisszó – 60.o.

24 E.G.White: Jézus élete 676.o.

25 Krisztus a mi igazságunk, E.G.White írásai alapján összeállította A.G.Daniels 15.o.

26 E.G.White: A Te Igéd igazság 112.o.

27 E.J.Waggoner: Hitből élni 2.o.

élete a mi életünk lesz.

Igaz életének palástjával takar be minket. Csak így állhatunk meg az Atya trónja előtt kárhoztatás nélkül, aki fiaivá fogadott bennünket szeretett Fiában: „*eleve elhatározván, hogy minket fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint*” (Ef.1:5)

„... az embernek pedig föltétlenül a Krisztus igaz életébe, az ő igazságába kell öltöznie. Akkor a Krisztus életszentsége által bűnbocsánatot nyertén állhat meg Isten előtt.”²⁸

VI. „Dicsekedik lelkem az Úrban” (Zsolt. 34:3)

Óriási hatalom és erő birtokába jut az, aki szívébe fogadja Krisztust, mert Ő mondta magáról: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Mt.28:18)

Ő kész és képes erőt adni nekünk, „*feljebb, hogynem mint kérni vagy elgondolni*” tudnánk azt. Eddig talán remélni sem mertük azt a szabadságot, amit a Szent Lélek befogadása eredményez: „*Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*” (Ján.8:36) „*Krisztus nekünk tulajdonítja az Ő büntelen jellemét, és bemutat minket az Atyának az ő saját tisztaságában. Vannak, akik azt hiszik, hogy lehetetlenség a bűn hatalmából szabadulniuk, de az Úr ígérete az, hogy betöltetünk az istenség teljességével. Túl alacsonyan célozunk. A célpont sokkal magasabb.*”²⁹

Krisztusban békesség és öröm hatja át az ember egész belső világát. Megszűnik az önvád: „*Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak ...*” (Róm.8:1/a) Egyetlen vágy tölti be az ember szívét: soha ne szakadjon meg közössége Jézussal! Talán Péter apostol szavai fejezik ki legátfogóbban a hitben járás teljességét, amikor az összegyűlt ezrek előtt Jézusra vonatkozóan idézi a 16. zsoltár szavait. Az ott leírtak azonban a Krisztusban elrejtőzött ember tapasztalatait is magukban foglalják: „*Magam előtt látom az Urat mindenkor, mert Ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. Annakokáért örvendezik bennem az én szívem, és vigadozik az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik. Megjelentetted nékem az életnek útjait, betöltesz engem örömmel a te orcád előtt.*” (Csel.2:25-26.28)

„*Milyen csodálatos lehetőségek vannak itt a keresztény számára! Milyen magas fokára juthat az ember a szentségnek! Nem érdekes, hogy Sátán mennyi támadást intéz ellene; támadhatja ott, ahol a test a legerőtlenebb, Ő ott maradhat a Magasságos árnyékában, és betölthet Isten erejének teljességével. Ő, aki erősebb, mint Sátán, állandóan a keresztény szívében lakozhat, ezért Sátán támadásait erődítményből szemlélve, a hívő ezt mondhatja: 'Mindenre van erőm*

28 E.G.White: Kiben bízhatunk I.395.o.

29 Review & Herald 1892.július 12. (E.G. White)

Krisztus által, aki megerősít engem' ”³⁰

„Krisztus, Isten Fia, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, Ő viszi véghez ezt a munkát. Ha Ő a szívben lakozik, hogy elvégezze ezt a munkát, akkor vajon dicsekvés-e azt mondani, hogy állandóan győzelmet arathatunk? Igen, dicsekvés az Úrban, és ez megengedhető. A zoltáíró így szól: 'Dicsekedik lelkem az Úrban', és Pál apostol ezt mondja: 'Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.' ”³¹

Akik hit által megtapasztalják, hogy a Fiú valósággal szabadokká tehet bennünket, azok el sem tudják hallgatni ezt az örömhírt. Bizonyosságtevésük hangos kiáltássá fog erősödni.

„Többet írtak nekem és kérdezték, hogy vajon a hit általi megigazulás üzenete azonos-e a harmadik angyali üzenettel? Mire én azt válaszoltam, hogy az valóban a harmadik angyali üzenet.”³²

30 E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 19.o.

31 E.J.Waggoner: Hitből élni 2.o.

32 Review & Herald 1890.április 1.(E.G.White)

A Szentháromság kérdése

Ha tehát igazságként fogadjuk el, hogy a Szent Lélek az Atya és a Fiú élete, értelme, belső világa, személyes jelenléte, vagyis nem egy tőlük különálló, független személy, akkor a Szentháromság tana újragondolást igényel.

Azért is fontos ez a kérdés, mert világunk egész történelme arról tanúskodik, hogy a helytelen vagy helyes istenkép mélyrehatóan befolyásolja az emberiség és az egyes ember gondolkodását és egész életét. Senki *„nem emelkedhet ugyanis magasabbra annál a valakinél vagy valaminél, akit vagy amit istenként emel önmaga fölé.”*³³ Ha komolyan vágyunk a megszentelődés teljességére, akkor a legmagasabbra kell céloznunk, és az *„igazság megszentelő erejére”*³⁴ kell támaszkodnunk, mert *„a tévelygés sohasem ártalmatlan, az sohasem szentel meg, az mindig zavart és nézeteltérést okoz.”*³⁵

Az igazság szeretetének ezzel az őszinte vágyával kívánjuk tehát az Isten-kérdést is újravizsgálni, szemmel tartva a prófétai intést:

„A Bibliát, amikor nem szimbólumokban vagy képekben, hanem világosan beszél, szó szerint kell érteni.”³⁶

I. A Szent Lélek

A Léleknek az Atyával és a Fiúval való szoros kapcsolata több vonatkozásban is kimutatható a Bibliában: fogalmi szinten, névhasználatban, példázatban, jelképek szintjén.

1. Definíció jellegű fogalmi meghatározásokban

A Szent Lélek kapcsán a Lélek szónak az emberi világban is használatos, **elsődleges jelentését** kell figyelembe venni. Ezt bizonyítja az I.Kor.2:9-12 igeszakasz: *„Hanem amint meg van írva: amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.”*

Ez az igehely **párhuzamot** von az ember lelke és az Isten Lelke között: „azonképpen”. A

33 Az alapvető bibliai tanítások kátéja 286.o.

34 E.G.White: Bizonyágtételek prédikátorok részére 21.o.

35 E.G.White: Az utolsó napok eseményei 91.o. (angol lapszám szerint)

36 E.G.White: A nagy küzdelem 598-599.o. (angol lapszám szerint)

hasonlóság alapja pedig az, hogy az embert is a saját lelke ismeri a legjobban („Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, a ki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét.” Péld.20:27), akárcsak „az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke.” A pontos ismerés oka pedig a szoros kapcsolat a lélek és tulajdonosa között:

- „az embernek lelke, amely őbenne van”

- „az Istenből való lélek.”

Így domborodik ki az egész I.Kor.2. fejezet fő mondanivalója is: Pál prédikálása és egyáltalán az egész Evangélium nem emberi bölcsességen alapszik, hanem az Isten Lelkének kijelentésein, amelyek azért biztos és tévedhetetlen kijelentések, mert magától az Istentől származnak. Tulajdonképp a Kinyilatkoztatásban **Isten nyilatkozik önmagáról.**

Az Isten Lelke tehát semmiképp nem függetleníthető az Atyától és a Fiútól, sőt lényük része, tulajdonképp maga az Atya és maga a Fiú: „**Az Isten Lélek**” (Ján.4:24/a), „**Az Úr pedig a Lélek**” (II.Kor.3:17/a).

„**A Szent Lélek Ő [Krisztus] maga, levetkőzve az emberi természetet, és függetlenedve attól.**”³⁷

„**Saját édes Lelkével melegíti fel a szívedet. Gyengeségében lelkedet eleveníti meg.**”³⁸

A Mester távozása fölött bánkódó tanítványokat is csak azt vigasztalta meg, hogy Jézus megígérte nekik, hogy Ő maga tér majd vissza hozzájuk: „*eljövök tihozzátok*”, „*de ti megláttok engem*”, „*ahhoz megyünk és annál lakozunk*”, „*elmegyek és eljövök hozzátok*” (Ján.14:16-19,23,28).

A „*más vigasztaló*” Krisztus Lelke. „*Más*”, mert Jézus nem abban a hús-vér testben jött el újra a Földre, mint amilyen formában a tanítványok megismerték, hanem „*levetkőzve az emberi természetet*”.

„*Akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt, de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik [most], és bennetek marad [majd].*” Amikor Jézus ezt mondta, akkor Ő volt az, aki az emberi világban lakott, és János apostol Jézussal kapcsolatban fogalmazott ugyanígy prológusában: „*... és az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk*”, „*A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt.*” (Ján.1:9-10).

„*Istennek minden hűséges gyermeke tudni akarja az igazságot. János az igazságot olyan egyszerűen tárja elénk, hogy a gyermek is megértheti: 'Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt.' Vajon választásunk azok közé sorol, akik nem tudják felismerni az igazságot, akiket az ellenség csalárd ereje annyira elvakított, hogy nem látják meg Őt, aki az Atyának valóságos képmása.*”³⁹ Krisztus az Atya valóságos képmása. A vigasztalóban Őt kell meglátnunk.

A tanítványok pünkösdkor felismerték szeretett Mesterüket: „*...amikor pünkösd napján a megígért*

37 E.G.White: Kézirati közlemények (Manuscript), Silver Spring 1895. 14.kötet, 1084.szám

38 E.G.White: Válogatott üzenetek II.kötet 232.o.

39 E.G.White: Bizonyágtétel prédikátorok részére 51.o.

Vigasztaló alászállt, erőt árasztva a magasságból, és a hívők szíve megremegett **mennybement Uruk jelenlétének tudatától.**”⁴⁰

E.G.White több helyen is Krisztust nevezte Vigasztalónak:

„Az az oka, hogy a gyülekezetek gyöngék, betegek, készek a halálra, hogy az ellenség csüggesztő jellegű hatásokkal hat a reszketeg lelkekre. Ki akarta rekeszteni tekintetük elől **Jézust mint Vigasztalót**, azt, aki megdorgál, figyelmeztet és int, mondván: 'Ez az út, ezen járjatok!' Krisztusé minden hatalom mennyen és földön, Ő meg tudja erősíteni az ingadozót, helyre tudja hozni az eltévelyedettet.”⁴¹

„**A Szent Lélek a Vigasztaló mint Krisztus személyes jelenléte a lelkek számára.**”⁴²

„**A Megváltó** nem ígérte követőinek a világ fényűzését ... Ám az Ő szava áll: szükségletüket mindig kielégíti, és megígérte, ami a földi javaknál sokkal többet ér: az Ő szüntelenül **vigasztaló jelenlétét.**”⁴³

„A Vigasztaló a **Szent Lélek – az Ő [Jézus] életének lényege...**”⁴⁴

„**Az Üdvözítő a mi Vigasztalónk...**”⁴⁵

„**A Megváltó a Vigasztaló, erről én megbizonyosodtam.**”⁴⁶

Csak az a lény képes az elesett emberekkel együttérezni, őket vigasztalni, aki maga is megtapasztalta az emberi test gyöngéit: „Mert **amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.**” (Zsid.2:18)

Jézus Krisztus és a Lélek szoros összetartozását mutatják még a következő igehelyek is:

„Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.” (I.Kor. 15:45) Az utolsó Ádám, azaz Jézus Krisztus a megelevenítő Lélek.

„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, **melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.**” (Ap.csel.20:28) A kiemelt két tagmondat alanya közös.

2. Névhasználatban

Érdeemes megfigyelni azt is, hogy a Bibliában a Vigasztalóra és a Közbenjáróra használt görög szó ugyanaz: **Vigasztaló=parakleitosz, Közbenjáró=parakleitosz.** Az I.Tim.2:5 értelmében csak egy közbenjárónk van: „*az ember Krisztus Jézus*”. A név azonossága is azt erősíti, hogy nem lehet Krisztustól független személyként értelmezni a Szent Lelket.

A Szent Lélek neve gyakran birtokos jelzős szerkezetben szerepel a Bibliában, ez is az Atyával és a Fiúval való szoros kapcsolatát érzékelteti: „*Isten Lelke*” (I.Móz.1:2; Ez.11:24; Mt.12:28; Róm.8:9-

40 E.G.White: A nagy küzdelem 351.o.

41 E.G.White: Kiben bízhatunk II.kötet 271.o.

42 Home Missionary 1893.november 1. (E.G.White)

43 E.G.White: Jézus élete 367.o.

44 E.G.White: Ma Istennel 257.o.

45 E.G.White: Kézirati közlemények 34. Silver Spring, 1892.19.kötet, 1405.szám

46 E.G.White: Kézirati közlemények (Manuscript Release) 548-6

11,14; I.Kor.6:11), „*Atya Lelke*” (Mt.10.20), „*Krisztus Lelke*”.(Róm.8:9), „*az Úrnak Lelke*” (Bír.6:34; Ésa.11:2; Luk.4:18) stb.

Jézustól független személynek gondolhatják sokan a Vigasztalót az egyes szám harmadik személyű szóhasználat miatt: „*veletek maradjon*”, „*az igazságnak ama Lelke*”, „*nem látja Őt*”, „*nem ismeri Őt*”, de Jézus máskor is beszélt magáról harmadik személyben, például:

„*Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.*” (Ján.17:3),

„*Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.*” (Luk.9:56/a),

„*Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát...*” (Ján.8:28/a),

„*Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát?*” (Luk.22:48)

3. Példázatban

„*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.*” (Ján.15:5) E.G.White a következő megjegyzést fűzi ehhez az igeszakaszhoz: „*A száraz, különálló ág csak úgy válhat eggyé a tőkével, ha életet és táplálékot szív az élő tőkéből, ha a lehető legszorosabb kapcsolatra lép vele. **Az ág rostról-rostra, érről-érre nő az életadó tőkéhez, míg csak a tőke élete a vessző életévé nem lesz, s a tőkével azonos gyümölcsöt nem terem.***”⁴⁷

A tőke élete egyenlő Krisztus életével. Ez az élet kering a tőkétől kiindulva a vesszőkig:

„*A Szent Lélek életadó ereje a **Megváltóból fakad**, átjárja a lelket, megújítja az indítékokat, érzéseket, még a gondolatokat is Isten akarata alá rendeli. Aki ebben az áldásban részesül, az szent cselekedetek drága gyümölcsét képes teremni.*”⁴⁸ Úgy mutatja be a Lelket mint isteni életforrást, amely folyamatosan árad Megváltónkból.

4. A jelképekben

A bibliai jelképek is tartalmazzák a Szent Lélek és Krisztus, illetve az Isten közötti szoros kapcsolatot.

Az ószövetségi szentélyben minden berendezési tárgy Krisztust jelképezte. A hétkarú **gyertyatartó** is elsődlegesen Krisztust szimbolizálta („*én vagyok a világ világossága*” Ján.8:12), másodsorban az Ő követőit, illetve a Szentírást. A gyertyatartó központi része, „lelke” az olaj. Az olaj és a gyertyatartó **együtt jelentik a világítás eszközét**. Az olaj Krisztus tiszta jellemét szimbolizálja: „*Itt az ideje, hogy ne csak kérjük a lelkeket Isten szavának hallgatására, hanem hogy immár szerezzenek olajat edényeikbe, lámpásuk számára. **Ez az olaj: Krisztus életszentsége. A jellemet jelképezi: a jellem pedig át nem ruházható. Senki sem szeresheti meg***

⁴⁷ Review & Herald 1897.november 16.

⁴⁸ E.G.White: Apostolok története 284.o.(angol)

más számára. Mindenkinek tiszta, szent, büntelen jellemet kell fejlesztenie.”⁴⁹

A Szent Lélek másik fontos jelképe a **víz**:

„Aki hisz énbennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendőök valának az ő benne hívők...” (Ján.7:38-39/a) Ószövetségi igehelyre utalt vissza Jézus: Ésa.41:17, 44:3. E.G.White a következő gondolatot fűzi ehhez a Pátriárkák és próféták A megütött kőszikla című fejezetében: „Ugyanez a Krisztus a Jákób kútjánál a szamaritanus asszonnyal folytatott beszélgetésében a következőket mondta: 'Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne' (Ján.4:14). Krisztus ezzel összeköti a két hasonlatot. **Krisztus a kőszikla és Krisztus az élő víz is.**”⁵⁰

Ő a szikla, Ő az élő víz. A szikla és a belőle kiömlő, életadó víz Krisztus és Lelke gyönyörű szimbóluma. A jelképes tartalommal telített két jelenség a természetben is szorosan összetartozik. E.G.White nagyon sok írásában hivatkozott Krisztusra mint kútfőre, forrásra, vízre: „Amíg nem isznak az élet vizéből, amíg **Krisztus** nem él bennük, mint az **örök életre buzgó víznek kútfeje**, addig senkit sem üdíthetnek fel, senki számára nem jelentenek áldást...”⁵¹

„'Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az ... örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.' **Ez a víz Krisztus életét jelképezi...**”⁵²

„A szikla őt jelképezte, aki halála által az üdvösség élő patakját árasztja minden szomjazóra...az összegyűlt tömeg színe előtt elkülönítette magát: **üssék meg, hogy az élet vize ömölhessen a világra...**”⁵³

„Amikor a római katona Jézus oldalát átszúrta, miközben Ő a kereszten függött, két különböző folyam: **egy vízár és vérár folyt ki belőle.** A vérnek árja mossa le azoknak bűneit, akik Krisztus nevében hisznek, a víznek árja pedig az élő vizet jelképezi, amely Jézustól nyerhető, s amely életet ad a hívőnek.”⁵⁴ Mind a megtisztító vér, mind pedig az új élethez szükséges erő közvetlenül Krisztusból származik.

A **késői eső** szimbóluma, amely egyben a Lélek utolsó, nagy kitöltését is jelképezi, elválaszthatatlanul összefonódik Jézus Krisztus személyével: „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni **az Urat!** Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és **eljö hozzánk**, mint az eső, **mint a késői eső**, amely megáztatja a földet.” (Hós.6:3)

Az ószövetségi áldozati szertartás része volt az áldozati hús megsózása. **A só** elsődlegesen szintén Jézus jelképe. Másodsorban a Szent Lelket befogadó mindenkori tanítványoké is. A hús és a só együtt jelentették az áldozatot. De nem két személy áldozta fel

49 E.G.White: Bizonyágtételek prédikátorok részére 89.o.

50 E.G.White: Pátriárkák és próféták 446.o.

51 E.G.White: Bizonyágtételek prédikátorok részére 64.o.

52 E.G.White: Bizonyágtételek prédikátorok részére 86.o.

53 E.G.White: Jézus élete 381.o.

54 E.G.White: Tapasztalatok, látomások, lelki ajándékok 116.o.

magát értünk, hanem csak egy: Jézus. „A rituális szolgálatban minden áldozathoz sót adtak. Ez a jó illat áldozatához hasonlóan kifejezte, hogy egyedül Krisztus igazsága teszi elfogadhatóvá a szolgálatot Isten számára. Erre a gyakorlatra utalt Jézus: 'Minden áldozat sóval sóztatik meg. [...] Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással' (Mk.9:49-50). Mindenkinek, aki odaszánja magát 'élő, szent és Istennek kedves áldozatul' (Róm. 12:1), **részesülnie kell a megmentő sóban, Megváltónk igazságában**. Ekkor az ilyenek lesznek 'a földnek savai' (Mt.5:13), akik visszatartják a gonoszt az emberek között, ahogyan a só megóv a romlástól. Ám ha a só elveszti ízét, ha a kegyességnek csak a látszata marad Krisztus szeretete nélkül, akkor nincsen jótékony ereje. Az élet nem gyakorolhat megmentő befolyást a világra. Erőtök és sikerek országom építésében – mondja Jézus – attól függ, **megkapjátok-e Lelkemet**.”⁵⁵ A só, Krisztus Lelke, azaz Krisztus életszentségének befogadása védi meg a romlástól, a bűntől az emberi szívet.

Nagyon szoros összefüggést mutat a **szem és a bárány** jelképe Jel.5:6-ban: „És láték a királyi szék és a négy lelkes állat között és Vének között egy Bárányt állani, mintegy megöltöt, hét szarva és hét szeme vala, ami az Istennek hét Lelke, amely elküldetett az egész földre.” „Ezt mondja az, a kinél van hét lélek és a hét csillag.” (Jel.3:1)

Krisztus mindenütt jelen való Lelkét szimbolizálja a hét szem. Szoros, testrészi kapcsolatban mutatja be Krisztus és Lelke összetartozását.

A hét szem jelképe Zakariás próféta könyvében is felbukkan: „Mert ímé e kő az, amelyet Jósua elé helyezek; egy **kövön hét szem ...**” (Zak.3:9) A kő Jézus Krisztus. A hét szem a Lélek. Szoros kapcsolatukat akkor is hangsúlyozza a Biblia, ha a kő és a szem jelentésükben egymástól távol eső képek.

A Szent Lélek talán legismertebb jelképe a **galamb**: „És Jézus megkeresztelkedvén azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájőni, mint egy galambot és őreá szállani.” (Mt.3:16) „A dicsőség fénysugarai közvetlenül a tróntól áradtak. Megnyílt az ég, és a legtisztább fényből formált galamb szállt a Megváltó fejére mint a szelíd és alázatos Jézushoz illő jelkép.”⁵⁶ Ebből a szép és ünnepélyes jelenetből csak két részletre hívjuk fel a figyelmet témánkhöz kapcsolódóan:

- a **galamb közvetlenül Isten trónjától származik**, nem független attól, az Atyával van szoros kapcsolatban. „... aki az Atyától származik ...” (Ján.15:26). A „származik” szó folyamatos jelen időben áll, vagyis a Lélek folyamatosan származik, „árad” az Atyától.

- a galamb tulajdonképp **Jézus jelképe**, az Ő szelídségét és alázatosságát szimbolizálja.

M.C.Wilcox (1853-1935) szavaival foglaljuk össze a Szent Lélekről eddig elmondottakat: „A Szent Lélek az Istenség hatalmas energiája, Isten élete és ereje, mely Tőle árad ki a világegyetem minden részére, ezáltal létesítve élő kapcsolatot trónja és az egész teremtett világ között. Valaki így foglalta össze: 'A Szent Lélek a lelki élet lehelete a lélekben. A Lélekből való részesülés a

55 E.G.White: Jézus élete 372.o.

56 E.G.White: Jézus élete 84.o.

Krisztus életéből való részesülés.' Ezáltal Krisztus mindenhol jelenvalóvá válik. Egy gyenge példát felhasználva azt mondhatjuk, hogy ahogyan a telefon is elszállítja az ember hangját, és ezt a hangot mérföldekkel távolabb is hallhatóvá teszi, ugyanúgy a Szent Lélek is magában hordozza Krisztus minden hatalmát, ezáltal jelenvalóvá téve Őt és minden erejét, hogy feltárja Őt mindazoknak, akik összhangban vannak törvényével. **Ezért a Lélek Krisztusban és Istenben személyesedik meg, de sohasem különálló személyként jelenik meg.** Egyetlen utasítást sem kaptunk arra nézve, hogy a Lélekhez imádkozzunk; hanem Istenhez a Lélekért. A Szentírásban sehol nem találunk a Lélekhez intézett imádságokat, csak a Lélekért elmondottakat.”⁵⁷

A Szent Lélek természetét pontosan megfejtetni nem lehet. Az emberi lélek definiálása is nagy nehézségekbe ütközne, így érthető, hogy az Isten Lelkét még annyira sem tudjuk felfogni, meghatározni. Isten csak annyit nyilatkoztatott ki e tárgykörrel kapcsolatban, amennyi szükséges a megigazulás megértéséhez, Krisztus befogadásához.

„A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük.”⁵⁸

A Kellogg-féle panteista nézet terjedése idején – az 1890-es évek végétől – E.G.White egyre gyakrabban hangsúlyozta, hogy a Szent Lélek nem pusztán erő, hanem személy, személyiség: „**A mennyei trió három élő személyisége**”⁵⁹, „Az istenségben felbuzdult a szájalom az emberi nemzetség iránt és az Atya és a Fiú és a Szentlélek odaszánták magukat a megváltási terv munkálására.”⁶⁰, „**A három nagy hatalom az Atya a Fiú és a Szentlélek ... fog együttműködni a menny engedelmes alattvalóival, abban a törekvésükben, hogy új életet éljenek Krisztusban.**”⁶¹

Könnyen Szentháromság-értelmezést tulajdoníthatunk ezeknek az idézeteknek.

E.G.White fiát, William C.White-ot is megkérdezték ezekről:

„Zavarodottságom kicsit csökkent, amikor a szótárból elolvastam, hogy a személyiség egyik jelentése: **tulajdonságok/jellemvonások.** Ez tehát oly módon van megfogalmazva, hogy arra a következtetésre jutottam, miszerint **létezik személyiség testi forma nélkül, amelyet az Atya és a Fiú birtokol.**” (W.C.White levele H.W.Carrhoz, 1935.ápr.30.)

Vajon miért nem Szentháromság-hitről tanúskodó magyarázatot adott William?

Ezekre a könnyen félreérthető idézetekre hivatkozott viszont J.H.Kellogg az alfa-válság tetőpontján:

„Számomra úgy tűnik, az Élő templommal szembeni kifogás tulajdonképpen leszűkíthető erre a kérdésre: **Személy-e a Szent Szellem?** Szerintetek nem. Én úgy vélem, hogy a Biblia mondja ezt, mivel az 'ő' személyes névmást alkalmazza, amikor a Szent Szellemről beszél. White testvérnő is

57 M.C.Wilcox: Kérdések és válaszok, Válogatás az Idők Jelei „Kérdéssarok” sorozatából, 1911.181-182.o.

58 E.G.White: Apostolok története 36.o.

59 E.G.White: A nagy orvos lábnyomában 422.o.

60 E.G.White: Counsels on Health 222.o.

61 E.G.White: Special Testimonies, Series B, No.7.,62-63.o.

az 'ő' névmást használja, és oly sokszor mondta már, hogy a Szent Szellem az Istenség harmadik személye. Hogy a Szent Szellem hogyan lehet a harmadik személy és közben egyáltalán nem személy; nos, ezt nehéz megértenem.” (J.H.Kellogg levele G.I.Butlerhez, 1903. október 28.)

„Én hiszem, hogy az Isten Lelke egy személyiség, te pedig nem. De ez csak definíció kérdése. Én hiszem, hogy Isten Lelke egy személyiség; te pedig azt mondod: Nem, az nem egy személyiség. Tulajdonképpen az egyetlen ok, hogy ebben mást mondunk, az az, hogy eltér a véleményünk azt illetően, mit értünk személyiség alatt. A te elképzelésed szerint a személyiség valószínűleg valamiféle személy vagy emberi lény.” (J.H.Kellogg levele G.I.Butlerhez, 1904. február 21.)

„Azt mondta [Dr.Kellogg], hogy mindvégig azon gyötrődött, vajon hogyan is fejtse ki Isten jellemét, és a teremtett világhoz való viszonyulását. Úgy tűnt, egészen meg van győződve arról, hogy pontosan abban hisz, amit a Bizonyosságtételek is tanítanak, illetve amit Waggoner és Jones vén is tanított évek óta; ugyanakkor mégis arra az álláspontra jutott, hogy egyikük sem tárta még fel a dolgokat a legpontosabb megvilágításban. Ezután [Dr. Kellogg] azt nyilatkozta, hogy a korábbi, Szentháromsággal kapcsolatos nézetei akadályozták őt abban, hogy világos, és teljes mértékben elfogadható kijelentéseket tegyen; azonban **rövid időn belül elfogadta a Szentháromság-hitet**, és most már egész világosan látja, mi okozta számára a nehézségét. Meggyőződése szerint most már kielégítő módon helyre fogja tudni tenni a dolgokat. Azt mondta nekem, hogy most már hisz az Atya Istenben, a Fiú Istenben és a Szentlélek Istenben; és hogy jelenleg azt tartja, hogy a Szentlélek Isten, és nem az Atya Isten az, aki betölti az egész világegyetemet és minden élet...” (Levél A.G.Daniellstől William C.White-hoz, 1903.október 29.)

J.H.Kellogg tehát E.G.White bizonyos idézeteire hivatkozva Szentháromság-hívő lett. Az idézett levelekből kitűnik, hogy sem G.I.Buttler, sem A.G.Daniells, a Generál Konferencia korábbi, ill. akkori elnökei nem osztották ezt a nézetet. Sőt J.H.Kellogg szerint A.T.Jones és E.J.Waggoner „... sem tárta még fel a dolgokat a legpontosabb megvilágításban.”. E.G.White is elzárkózott ettől a meglátástól, és J.H.Kellogg Istennel kapcsolatos nézeteit a halálos eretnokségek alfájának nevezte az Élő templom c. könyvben megfogalmazott panteizmussal együtt. (v.ö. E.G.White: Szemelvények I. 200,203.o. angol lapszám szerint)

Ha Szentháromság-értelmezést tulajdonítunk E.G.White fenti mondatainak („A mennyei trió három élő személyisége” ... stb.), akkor szembe kerülünk a White-irodalom korábbi és későbbi megnyilatkozásaival is. Márpedig E.G.White életművére is érvényes a „viszont meg van írva”, az igehelyet igehellyel összevető szemlélet, csakúgy mint a Biblia esetében. (v.ö. E.G.White: Szemelvények I. 42.o. angol lapszám szerint)

Akkor járunk el helyesen, ha az utóbbi E.G.White-idézeteket tartalmi összhangba hozzuk a **teljes életművel**, például a következő kijelentéseivel:

- Ahol csak két személyről beszél:

„Isten Fia következett hatalomban a nagy törvényadó után. ... **Ő (Sátán) következett Krisztus után** pozícióban és jellemben.”⁶²

„**Az Atya és a Fiú hozzáfogott** az általuk eltervezett hatalmas, csodálatos munkához, a világ teremtéséhez.”⁶³

„Az Atya a Fiú által teremtett minden mennyei lényt. 'Mert Őbenne teremtett minden (...) akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek.'(Kol.1:16)”⁶⁴

„Ádámot és Évát elbűvölte édeni otthonuk szépsége. Gyönyörködtek a körülöttük lévő kicsiny éneklő madarakban, amelyeknek fényes, de mégis könnyed volt a tollazatuk, és énekelték boldog és vidám dalukat. A szent pár velük együtt a szeretet, dicséret és imádat egybehangzó énekében emelte fel hangját **az Atyához és Fiához** az őket körülvevő szeretetért.”⁶⁵

„Kezdetben **az Atya és a Fiú megnyugodott szombat**on teremtő munkájuk után.”⁶⁶

„**Az Atya és a Fiú állandóan munkálkodik** a természetben. Krisztus ezt mondja: 'Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.'(Ján.5:17)”⁶⁷

„Mielőtt a világ alapjait lerakták, **az Atya és a Fiú egyesült egy szövetségben**, hogy megváltásuk az embert abban az esetben, ha Sátán leigázná. Ünnepelesen elkötelezték magukat az emberi nemzetség megváltására és arra, hogy Krisztus legyen elkötelezésük keze. Ezt a fogadalmat Krisztus teljesítette. Mikor a kereszten így kiáltott fel: 'Elvégeztetett', akkor az Atyjához fordult, az Atyát szólította meg.”⁶⁸

„Az elveszett világ megmentése tervében **egy tanács volt kettejük között**, a békesség szövetsége **az Atya és a Fiú között** jött létre.”⁶⁹

„Krisztus nem volt egyedül áldozatának végrehajtásában. Az annak a szövetségnek a betöltése volt, amely **Közte és Atyja között** jött létre a világ alapjainak lefektetése előtt.”⁷⁰

„A szent várost **Isten és a Bárány** dicsősége el nem halványuló fényvel árasztja el. ... Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy **szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval**.”⁷¹

„És az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel **Istenről és Krisztusról**.”⁷²

62 Review & Herald 1872.december 17., 1895.október 22. (E.G.White)

63 E.G.White: A megváltás története 16.o.

64 E.G.White: Pátriárkák és próféták 8.o.

65 E.G.White: A megváltás története 17-18.o.

66 E.G.White: Jézus élete 677.o.

67 E.G.White: Jézus élete 85.o.

68 E.G.White: Jézus élete 740.o.

69 Idők Jelei 1897.december 23. (E.G.White)

70 Youth's Instructor 1900.június 14. (E.G.White)

71 E.G.White: A megváltás története 316.o.

72 E.G.White: A megváltás története 317.o.

„**Őt (Jézust) és Istent** illeti meg hódolatuk és hűségük.”⁷³

„A bűnös nem tudna boldog lenni a szentek társaságában, a fényben Jézussal, a Seregek Urával; ezért minden oldalról a dicsőítés és hálaadás éneke fog hangzani, és a **tisztelet az Atyának és a Fiúnak adatik.**”⁷⁴

„**Csak az Atyát és a Fiút kell egyedül felmagasztalni.**”⁷⁵

- Ahol csak Krisztust és az Atyát nevezi egyenrangúnak:

„Arra a dicsőségre vágyva, amellyel a végtelen Atya ruházta fel Fiát, ez az angyalfejedelem olyan hatalomra tört, amely **kizárólag Krisztust** illette meg.”⁷⁶

„A Világegyetem Királya összehívta a menny seregeit, hogy jelenlétükben mondja el, milyen helyet tölt be valójában Fia, és hogy milyen viszonyban van a teremtett lényekkel. **Isten megosztotta trónját Fiával**, és az örökkévaló, önmagában létező Lény dicsősége körülövezte **mindkettőjüket**. A szent angyalok a trón köré gyűltek – egy hatalmas, megszámlálhatatlan sokaság –, '[...] tízezerszer tízezer és ezerszer ezer' (Jel 5:11); a legdicsőbb angyalok mint szolgák és alattvalók, akik örvendeztek az Istenségtől reájuk hulló fényben. A Király a menny egybesereglett lakói előtt kijelentette, hogy **senki más, csak Krisztus, Isten egyszülöttje értheti meg teljesen szándékait.** És az Atya őt bízta meg akaratának végrehajtásával.”⁷⁷

„Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje egy volt az örökkévaló Atyával – természetével, jellemével, szándékával. **Ő volt az egyetlen olyan lény**, aki tanácskozni tudott Istennel, és osztozni szándékában.”⁷⁸

„Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, **csak vele egyenlő lény** tehette jóvá áthágását. **Senki más, csakis Krisztus** menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel.”⁷⁹

„**Csakis Krisztus** nyújthat biztosítékot Istennek, **mert egyedül ő egyenlő Istennel.**”⁸⁰

Három isteni személy létezik tehát, vagy kettő? Ez a látszólagos ellentmondás nemcsak a White-irodalmat, hanem a Bibliát is jellemzi.

73 E.G.White: Pátriárkák és próféták 10.o.

74 Review & Herald 1891.febr.17. (E.G.White)

75 Youth's Instructor 1898.júl.7. (E.G.White)

76 E.G.White: Pátriárkák és próféták 12.o.

77 E.G.White: Pátriárkák és próféták 14.o.

78 E.G.White: A nagy küzdelem 439.o.

79 E.G.White: Pátriárkák és próféták 63.o.

80 Review & Herald 1894.április 3., idézi A Te Igéd igazság 208.o.

Például:

„Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.”(Mt.28:19.)

↔ „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi-széke benne lesz.”(Jel.22:3/a)

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal.” (II.Kor.13:13)

↔ „Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa.” (I.Kor.8:6)

A látszólagos ellentmondás magától megszűnik, ha belátjuk, hogy a Biblia és E.G.White egyaránt kétféle nézőpontból írt a Szent Lélekről: ha a Lélek az Atyától és a Fiútól „különválva” jelenik meg a Földön, akkor mintegy harmadikként beszélnek Róla, ha viszont a mennyei világról, vagy az Atya és Fiú kapcsolatáról írnak, akkor csak az Istent és Krisztust említik, mert természetyszerűen hozzájuk értik a Lelket is.

II. Az Atya és a Fiú

A Szentírás világosan tanítja, hogy egy Isten létezik, az Atya. Sehol sem találunk a Bibliában olyan tanítást, hogy ez az egy Isten három különböző személyből állna:

„**Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!**” (V.Móz.6:4)

„... **egy atyánk van, az Isten**” (Ján.8:41b)

„**Egy az Isten** és mindeneknek **Atyja**, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (Ef.4:6)

„Felmegyek az **én Atyámhoz** és a **ti Atyátokhoz**, és az **én Istenemhez**, és a **ti Istenetekhez**.” (Ján.20:17b)

„Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, **egymagad vagy felséges Isten** az egész földön.” (Zsolt.83:19)

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek **téged, az egyedül igaz Istent**, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Ján.17:3)

„Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy **Isten sincs senki más, hanem csak egy**.” (I.Kor.8:4)

„Mindazáltal nekünk **egy Istenünk van, az Atya**, a kitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, a ki által van a mindenség, mi is ő általa.” (I.Kor.8:6)

„**Az Istent** soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki **az Atya** kebelében van, az jelentette ki őt.” (Ján.1:18)

„A ki képe a láthatatlan **Istennek**, minden teremtménynek előtte született” (Kol.1:15)

„Mert **maga az Atya szeret titeket**, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az **Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától**, és jöttem e világra: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.” (Ján.16:27-28)

A Biblia tehát az Atyát nevezi az egy Istennek, aki örökkévaló, mindenható, mindenütt jelenlévő, minden élet forrása. Maga a szeretet és a törvény.

Szilárd tanítás a Bibliában az is, hogy Istentől született egy **Fiú**, az Isten Fia. Jézus maga is így mondja: „... az Istentől származtam...” (Ján.8:42). „mivelhogy azt mondám: az Isten Fia vagyok?!” (Ján.10:36b)

Az „Atya” és a „Fiú” szavak kapcsán is leszögezhetjük – akárcsak a „Lélek” esetében tettük –, hogy e szavakat is elsődleges jelentésükben kell érteni. Nyilván az Isten és Fia közötti kapcsolat jóval magasabb rendű minden földi szeretetközösségnél. Izsák feláldozásának történetével Isten mégis arra bátorít bennünket, hogy emberi körülmények között, emberi fogalmakkal értsük meg, mit jelent az, hogy Isten az Ő valóságos Egyszülöttjét áldozta fel értünk. Az áldozat értékéből következtethetünk az Isten irántunk érzett szeretetére: „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” (I.Ján.4:9) Ez a szeretet a bizalom alappillére lesz szívünkben, ha elhisszük: „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján.3:16)

E.G.White is számtalanszor leírta, hogy Krisztus az Isten Fia:

„**Isten Krisztus Atyja; Krisztus Isten Fia**. Krisztusnak egy felemelt pozíció adatott. Ő egyenlővé tétetett az Atyával, Isten minden tanácsa nyitva áll Fia előtt.”⁸¹

Jézus életének tehát kezdete van. „Tudjuk, hogy Krisztus az Istentől származott és jött (Ján.8:42), de mindez olyan messze van az örökkévalóságban, hogy túl van azon a határon, amit értelmünk képes lenne felfogni. ... Végző soron **minden az Atyából indul ki, maga Krisztus is az Atyától van...** Volt idő, amikor Krisztus előjött az Atya kebeléről (Ján.8:42; 1:18), de ez az idő olyan messze vész az örökkévalóságban, hogy a **mi véges értelmünknek úgy tűnik, mintha Krisztusnak nem is volna kezdete.**”⁸²

A Fiú tökéletes „képmása” az Atyának. Ugyanolyan hatalommal, természettel, jellemmel rendelkezik. Nevét is az Atyától örökölte. Őt is megilleti az Isten, Jehova név. Még a lelkük is közös: „Végül tudjuk, hogy az Atya és a Fiú egysége abban van, hogy mindkettőjüknek egy a

81 E.G.White: Bt.8.kötet 203.o.

82 E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 6.11.13.o.

Lelke. ... a Szentlélek mind az Atya lelke, mind a Fiú Lelke.”⁸³ Az Atya és a Fiú közös Lelküket osztják meg velünk: „mert a maga Lelkéből adott minékünk” (I.Ján.4:13)

„Isten életét az emberi lélekben az Ő Szentlelkének ereje tartja fenn, azt állandóan éleszti, mivel Istentől és a Fiútól származik.”⁸⁴

Az Atya a saját isteni életét is megosztotta Fiával: „Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet.”⁸⁵ Jézus tehát ugyanazt az önmagában való, senkitől és semmitől nem függő, nem átszármaztatott életet kapta Atyjától, ami egyedül az Istenben van meg. **Az eredeti isteni életet kapta.** „Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában” (Ján.5:26)

Az Atya a trónját is megosztotta Fiával.

Jézus tehát teljesen egyenlő lett az Atyával. Krisztusnak az Atyával való egyenlősége **fiúsága okán érthető meg**: „A kit tett mindenek örökösévé” (Zsid.1:2a), „Mivel Ő Isten egyszülött fia, rendelkezik az isteni természettel, és a **születés jogán** megkapott minden isteni tulajdonságot, mivel az volt az Atya akarata, hogy Fia az Ő képmása, dicsőségének visszatükröződése legyen és benne lakozzék az Istenség egész teljessége. Így 'élete van önmagában', természettől fogva halhatatlan, és örök életet adhat másoknak is.”⁸⁶

E.J.Waggoner azt vallotta tehát, hogy Jézus az Atyától született, vagyis az Atyához képest kezdete van, de örökségképpen minden hatalmat megkapott az Atyától. **Ezzel együtt, sőt, éppen ennek „jogán” értette azt, hogy egy jottányi sem hiányzik istenségéből**: „de ha egyetlen jóta hiányozna istenségéből, akkor nem tudna Istenhez vezetni bennünket”⁸⁷

Amikor Jézus az Isten Fiának nevezte magát, a korabeli zsidók is úgy értelmezték ezt a kijelentést, hogy egyenlővé tette magát Istennel: „E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem **az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.**” (Ján.5:18)

Az Atya és a Fiú tehát mindenben egyenrangúak, de kétségtelen, hogy Jézus hatalma kapott, ráruházott hatalom:

„... akit **tett** mindeneknek örökösévé.” (Zsid.1:2a)

„Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként **adta** a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: És hatalmat **ada néki** az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.” (Ján.5:26-27)

„**Nékem adatott** minden hatalom mennyen és földön.” (Mt.28:18)

„**Krisztus mindent Istentől kapott**, azzal a szándékkal, hogy mindent tovább is adjon.”⁸⁸

Ilyen értelemben mondta Jézus, hogy „... az én Atyám **nagyobb** nálamnál.” (Ján.14:28)

83 E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 14.o.

84 Krisztus a mi igazságunk, E.G.White írásai alapján összeállította A.G.Daniels 69.o.

85 E.G.White: Jézus élete 447.o.

86 E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 13.o.

87 E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága 27.o.

88 E.G.White: Jézus élete 21.o.

Ezért fogalmazott így Pál apostol: „*Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a **Krisztusnak feje pedig az Isten.***” (I.Kor.11:3)

E.G.White írásai által még abba is betekintést nyerünk, hogy a mennyei viaskodás is éppen azért robbant ki, mert Lucifer és angyalai nem voltak hajlandóak elismerni Krisztus fensőbbiségét, amely fiúságának tényén alapul:

„*Arra a dicsőségre vágyva, amellyel a végtelen **Atya ruházta fel Fiát**, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre egyedül Krisztusnak volt joga.*”⁸⁹

„*[A bukott angyalok] odáig jutottak, hogy saját magukat magasztalták fel, és megfélelkeztek arról, hogy életük és jellemük szépsége az Úr Jézustól van. Azt a **tényt** próbálták meg elhomályosítani, hogy **Krisztus Isten egyszülött Fia** – és végül arra jutottak, hogy nem is kell Krisztushoz fordulniuk tanácsért.*”⁹⁰

„*Az Öregkorú maga az Isten, az Atya... Ő, aki minden létezőnek forrása, aki minden törvény kútfeje.*”⁹¹ Minden élet forrása az Atya. Minden Tőle ered Krisztuson keresztül. Azért mondja a Biblia, hogy egy Isten van, mert az Atyát, a forrást érti rajta. A Bibliának ez a látásmódja. Nem a végeredményt, hanem **a Forrást nevezi meg.**

Az Isten személyével kapcsolatban nyomatékosan az „egy” számnevet használja, számnévi értelemben, és nem „egységet” értve alatta: „*Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, a minthogy van **sok isten és sok úr**; Mindazáltal nekünk **egy Istenünk van, az Atya, a kitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, a ki által van a mindenség, mi is ő általa.***” (I.Kor.8:5-6) Ebben az idézetben a „sok” számnévvvel szemben az „egy” számnév félreérthetetlenül a monoteista értelmet hangsúlyozza, az Atyát nevezve az egy Istennek. E.G.White tömören így foglalta össze ugyanezt a gondolatot: „*Az Atya személyes Isten, a Fiú pedig személyes Krisztus.*”⁹²

Összegezve: a Biblia szerint egy Isten van, az Atya, minden élet forrása. Tőle származott valamikor az örökkévalóság mélységeiben a Fiú, aki minden hatalmat örökségképpen megkapott Atyjától. Az Isten és Fia közti viszonyhoz nincs fogható az Írás szerint. A Fiún kívül nincs más lény, aki egyenrangú lenne az Istennel: „*Csakis Krisztus nyújthat biztosítékot Istennek, **mert egyedül ő egyenlő Istennel.***”⁹³

Szent Lelkük által a világmindenség minden pontján személyesen jelen vannak.

A H.N.Egyház első hitelvi nyilatkozata (1872, majd 1889-ben újra kiadva) ugyanilyen értelemben fogalmazta meg az úttörők Istenről szóló meggyőződését (lásd a Függelékben).

A Szentháromság-tan hivatalosan 1980-ban került be az adventista egyház hitvallásába a dallasi

89 E.G.White: Pátriárkák és próféták 12.o.

90 E.G.White: This Day with God 128.o. (angol lapszám szerint)

91 E.G.White: A nagy küzdelem 479.o.

92 E.G.White: Szemelvények I. 293.o. (angol lapszám szerint)

93 Review & Herald 1894.április 3., idézi A Te Igéd igazság 208.o.

Generál Konferencia ülése során. Nem sokkal az ülést követően indoklasként az Adventist Review 158.évfolyam 31.számában, a 4.oldalon a következő sorokat olvashatjuk:

„Bár egyetlen bibliavers sem állítja formálisan a Szentháromság tantételét, azonban a bibliai írók tényként feltételezték annak létét, és említették is több alkalommal.”

„Csak hittel tudjuk elfogadni a Szentháromság létezését.”

„Egy dolog bizonyosan meg fog valósulni hamar, - a nagy hitehagyás, amely most fejlődik és növekszik és erősödik, egészen addig, amíg az Úr hangos kiáltással le nem száll a mennyből. Felekezeti hitünk eredeti alapelveihez kell ragaszkodnunk, és határozottan léptekkel kell növekednünk a hitben. Végig meg kell őriznünk a hitet, amelyet Isten Szent Lelke alapozott meg tapasztalatunk korai eseményeitől kezdve egészen korunkig. ...

*Az elmúlt ötven évben hitünk alapelveinek egyetlen jótája sem homályosodott el; ugyanolyan bizonyosak, mint mikor 1844-ben, az idő elmúltával hatalmas és csodálatos bizonyságok kíséretében elnyertük őket. ... **Nincs szó, amit megváltoztattunk vagy visszavontunk volna. Amelyről a Szent Lélek is bizonysgot tett a nagy csalódás után, az idő elmúltával, az az igazság szilárd alapzata. Az igazság oszlopai megnyilatkoztak előttünk, és mi elfogadtuk ezeket az alapelveket, hogy azzá tegyenek bennünket, amik vagyunk - hetednapi adventistákká, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.**”⁹⁴*

94 E.G.White: Különleges bizonysgtétel, B sorozat, 1905.december 4., 57-58.o.

FÜGGELÉK

A hetednapos adventisták hitelvei, részlet [1889-es évkönyv]

Amint azt máshol már említettük, a hetednapos adventistáknak nincs hitvallásuk a Biblián kívül; azonban bizonyos hitpontokhoz tartják magukat, mely felől képesek megfelelni „mindenkinek, aki számot kér” róluk. *A következő felsorolás összegzi vallásos meggyőződésük alapvető elveit, melyet legjobb tudomásunk szerint az egész közösség egyhangúlag elfogad.* Hiszik, hogy:

I. Egy Isten van, egy személyes, lelki lény, aki mindeneknek teremtője, mindenható, mindentudó és örökkévaló; akinek bölcsessége, szentsége, jogossága, jósága, igazsága és kegyelme végtelen; aki változhatatlan, és mindenhol jelen van képviselője, a Szent Lélek által. (Zsolt 139:7)

II. Egy az Úr, a Jézus Krisztus, az Örök Atya Fia, aki által teremtett a mindenség, és aki által fenn is tartatik. Magára vette Ábrahám magvának természetét elbukott fajunk megváltása érdekében, és közöttünk lakozott. Kegyelemmel és igazsággal volt teljes, és példaértékű életet élt előttünk. Meghalt, hogy áldozatunk legyen, és feltámasztatott megigazulásunkért. Felment a magasságba, hogy egyedüli közbenjárónk legyen a mennyei szentélyben, ahol kiontott vérének érdeme által bocsánatot kér és elfedezést nyer mindazok bűnéért, akik igaz bűnbánattal járulnak hozzá. Mielőtt elfoglalja királyi trónját, papi szolgálatának lezárásaként az említett bűnökért még egy nagy engesztelést fog végezni, melynek eredményeként minden bűn eltöröltetik (ApCsel 3:19), és kitakarítatik a szentélyből, amint az a lévítai papság szolgálatában is megmutatkozik, mely árnyéka és előképe Urunk mennyei szolgálatának. (Lásd: 3Móz 16; Zsid 8:4, 5; 9:6, 7 stb.)

Állásfoglalás az ún. Szentháromság-tan kérdésében

(ez az idézetgyűjtemény a Kerak miskolci gyülekezete előtt került felolvasásra 2006.októberében)

Hisszük, hogy egy Isten van, egy személyes, lelki lény, aki mindeneknek teremtője, mindenható, mindentudó és örökkévaló; akinek bölcsessége, szentsége, jogossága, jósága, igazsága és kegyelme végtelen; aki változhatatlan, és mindenhol jelen van képviselője, a Szent Lélek által. (Zsolt 139:7).¹ Személyes Istenünk van: az Atya; és személyes Krisztusunk: a Fiú.²

Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őbenne, és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa. (I.Kor.8:6)

Minden dolog végül is az Atyától származik: még maga Krisztus is az Atyától származott és jött.³ Krisztus mindent Istentől kapott, azzal a szándékkal, hogy mindent tovább is adjon. Így van ez a mennyei udvarokban, ahol Ő minden teremtett lény felé szolgál: az Atya élete mindenkire kiárad a szeretett Fiún keresztül; és minden a Fiún keresztül tér vissza: a dicséret és az örömteli szolgálat, a mindenek hatalmas Forrása iránti szeretet áradatával egyetemben. Így Krisztus által tökéletessé válik az áldások körforgása, így lesz nyilvánvaló a nagy Adományozó jelleme, s az élet törvénye.⁴

Hisszük, hogy egy az Úr, a Jézus Krisztus, az Örök Atya Fia, aki által teremtett a mindenség, és aki által fenn is tartatik. Magára vette Ábrahám magvának természetét elbukott fajunk megváltása érdekében, és közöttünk lakozott. Kegyelemmel és igazsággal volt teljes, és példaértékű életet élt előttünk. Meghalt, hogy áldozatunk legyen, és feltámasztatott megigazulásunkért. Felment a magasságba, hogy egyedüli közbenjárónk legyen a mennyei szentélyben, ahol kiontott vérének érdeme által bocsánatot kér és elfedezést nyer mindazok bűnéért, akik igaz bűnbánattal járulnak hozzá. Mielőtt elfoglalja királyi trónját, papi szolgálatának lezárásaként az említett bűnökért még egy nagy engesztelést fog végezni, melynek eredményeként minden bűn eltöröltetik (ApCsel.3:19), és kitakarítatik a szentélyből, amint az a lévítai papság szolgálatában is megmutatkozik, mely árnyéka és előképe Urunk mennyei szolgálatának. (Lásd: III.Móz.16., Zsid.8:4-5; 9:6-7 stb.)⁵ Krisztus valamikor Istentől származott, az Atya kebeléből jött ki (Ján.8:42; 1:18), de ez olyan régen volt az örökkévalóság napjaiban, hogy a véges elme számára ez gyakorlatilag kezdet nélkülinek tekinthető.

És mivel Ő Isten egyszülött Fia, szükségképpen ugyanabból a lényegből való, mint Isten, és születésénél fogva ugyanazzal a természettel és ugyanazokkal a tulajdonságokkal bír, mint Isten; mivel tetszett az Atyának, hogy Fia valóságának képmása és dicsőségének visszatükröződése legyen, és hogy Őbenne lakozzék az Istenségnek egész teljessége. Végül pedig azért is tudhatjuk, hogy az Atya és a Fiú Isteni egységben vannak, mivel ugyanazzal a Lélekkel bírnak.⁶

Mit mondott Üdvözítőnk? „*Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok.*” [Krisztus] láthatatlanul jelen van a Szent Lélek személyében, Ő a te békességed és vigaszod.⁷

Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Ezért mindannyiuk érdeke volt, hogy elhagyja őket és az Atyjához menjen, s elküldje a Szentleket utódjaként a földre. A Szentlélek Ő maga, levetkőzve az emberi természetet, és függetlenedve attól. Minthogy mindenütt jelen van a Szent Lélek által, úgy mutatkozik be, mint a Mindenütt Jelenvaló.⁸ Az Üdvözítő a mi Vigasztalónk...⁹ *Az Úr pedig a Lélek,...* (II.Kor.3:17)

Mert egy az Isten és egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus. (I.Tim.2:4-5)

Jézus azt akarja, hogy teljesen és személyesen megtaláljuk Őt. {...} „*magasztos és szent helyen lakozom, de a bűnbánó és alázatos szívben is*”. {...} Jaj, mindig is ez volt a Sátán csalása, mindig ez volt tekintélye latbavetésének a következménye, hogy rávegye az embereket, hogy Krisztus olyan távol van, amilyen távolra csak lehetséges Őt helyezni. Minél távolabbra helyezték, s helyezik Krisztust, még azok is, akik állítják, hogy hisznek benne, annál elégedettebb az ördög.¹⁰

Hányan próbálták már lerendezni, majd újra lerendezni bűneiket, s tapasztalták azt, hogy minduntalan erőt vett rajtuk a kísértés. Nem volt erejük, nem tudták, hogy mit tegyenek, tekintetüket mégsem Istenre, hanem önmagukra irányították. Állandóan küzdöttek a bűn ellen, mégis állandóan vereséget szenvedtek. Nevezhetjük ezt igazi keresztény életnek? Egyesek azt hiszik, hogy igen. De akkor miért kiált fel így az apostol: „*Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből*” (Róm.7:24)? Igazi keresztény tapasztalat az, hogy testünk a halálnak teste, s lelkünk állandóan arra kényszerül, hogy tőle való szabadulásért kiáltson? Nem, soha!

Krisztus pontosan azért jött, hogy megszabadítsa az embert ebből a fogságból. Nem azért, hogy megszabadítson a küzdelemtől – ez egész életünket végigkíséri –, hanem azért, hogy megszabadítson a vereségektől, hogy erősek lehessünk az Úrban, és az ő hatalmas erejében, s így hálát adhassunk az Atyának „*aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szerelmes Fiának országába*”. Hogy valósul meg ez a szabadítás? Isten Fia által. „*Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket... Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek*” (Ján.8:31-32, 36)¹¹ Krisztus nekünk tulajdonítja az Ő büntelen jellemét és bemutat minket az Atyának az Ő saját tisztaságában. Vannak akik azt hiszik, hogy lehetetlenség a bűn hatalmából szabadulniuk, de az Úr ígérete az, hogy betöltetünk az Istenség teljességével. Túl alacsonyan célozunk. A célpont sokkal magasabb.¹²

Krisztus jelenlétében a Sátán teljesen legyőzöten hever. S Krisztusban mi is a Sátán legyőzői vagyunk. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem kell már többet harcolnunk, viaskodnunk. Hanem azt, mégpedig hangsúlyozottan és örömteli szívvel, hogy Krisztusban a győzelem harcát vívjuk. Krisztuson kívül harcolhatunk ugyan, – de ez mindvégig csupa vereség lesz. Őbenne azonban teljes a győzelmünk, mint ahogy Őbenne minden más tekintetben teljesek vagyunk. Jaj, csak nehogy elfeledjétek a kifejezést: Őbenne! {...} Örvendezzünk ennek; mert Őbenne győzők vagyunk; Őbenne szabadok vagyunk; Őbenne a Sátán tehetetlen velünk szemben. Legyünk hálásak ezért. Őbenne teljesek és épek vagyunk.¹³

Jegyzetek:

1 – H.N.Adventisták által tanított és gyakorolt alapelvek nyilatkozata, H.N.Adventista Kiadóegyesületének gőznyomdája, Battle Creek, Mich. 1872.

2 – E.G.White: Review & Herald, 1898. november 8.

3 – E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága, Advent Kiadó, Bp. 1994. 19.

4 – E.G.White: Jézus élete, Advent Kiadó, Bp. 1990. 21.

5 – H.N.Adventisták által tanított és gyakorolt alapelvek nyilatkozata, H.N.Adventista Kiadóegyesületének gőznyomdája, Battle Creek, Mich. 1889.

6 – E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága, Advent Kiadó, Bp. 1994. 13-14.

7 – E.G.White: Isten leányai – Daughters of God, Review and Herald Publishing Association,

1998. 275 pp. [DG]

- 8 – E.G.White: Kézirati közlemények (Manuscript), Silver Spring, 1895. 14.kötet, 1084.szám
- 9 – E.G.White: Kézirati közlemények (Manuscript) 34., Silver Spring, 1892. 19.kötet, 1405.szám
- 10 – A.T.Jones: Amit a jövendölés lelke mondott a két hírnökről, 150-151.
- 11 – E.J.Waggoner: Krisztus és az Ő igazsága, Advent Kiadó, Bp. 1994. 54-55.
- 12 – A.G.Daniels: Krisztus a mi igazságunk E.G.White írásai alapján, 90.
- 13 – A.T.Jones: Amit a jövendölés lelke mondott a két hírnökről, 32.

Miskolc, 2006. szeptember 22.

Aláírók: Baratiné Sipos Lilla, Czégény Miklósné, Furman Éva, Hajdú Ferenc, Szilágyi Attila